

Hồi 32

Diên Táng chiêm bao học thần võ

Kiểm Trung ra sức cứu ân nhân

Hồ Diên Táng từ giã ra đi, trong lúc mùa đông lạnh lẽo, cây cối xác xơ. Đi gần một tháng mới đến cụm núi rậm rạp, chim chóc tung bay nên nghĩ thầm:

- Trong núi này chắc có bọn cường khấu trú ẩn.

Vừa nghĩ như vậy thì sau núi có ba tiếng pháo nổ vang, bọn lâu la ào tới đón đường bảo nạp tiền mãi lộ.

Diên Táng nói:

- Đường thiên hạ đi, sao chúng bay lại đòi tiền? Hãy đánh với ta một trận, nếu thắng thì ta nạp tiền, còn thua thì ta giết hết.

Lâu la nổi giận xốc tới bị Diên Táng giết rất nhiều. Có người chạy lên núi báo với chủ trại là Kiểm Trung.

Kiểm Trung nghe báo lật đặt lên ngựa xuống núi, nhìn thấy biết là Hồ Diên Táng, liền kêu lớn:

- Cháu ơi! Thôi đừng đánh nữa.

Diên Táng thấy Kiểm Trung, lật đặt xuống ngựa quỳ lạy.

Kiểm Trung dắt Diên Táng về trại, hỏi:

- Người đến đây có việc chi?

Diên Táng thuật lại việc báo cừu cho Kiểm Trung nghe, rồi nói:

- Chú tôi dạy đến đây ở với hai chú mà tị nạn. Lúc nãy cháu lỡ giết mấy tên lâu la, xin chú tha tội cho cháu.

Kiểm Trung nói:

- Ấy là cháu giết lầm, chú không trách đâu.

Bền dạy lâu la dọn tiệc đãi Diên Táng.

Trong lúc ăn uống, Kiển Trung nói với Diên Táng:

- Bọn ta mà tụ nơi đây là có ý đợi thời để lập công danh, nay cháu mới đến thì lãnh chức chủ trại thứ ba.

Diên Táng nghe nói mừng rỡ, thưa:

- Mấy quận Hà Đông ở gần đây lương tiền nhiều lắm, xin chú cho cháu lãnh ba ngàn lâu la đến quận Phong Châu cướp lương tiền về tích trữ.

Kiến Trung nói:

- Người trấn thủ Phong Châu là Trương Công Cẩn, võ nghệ cao cường, chú e cháu đến đó chỉ mang họa.

Hồ Diên Táng nói:

- Nếu cháu bất lực để chúng giết một tên lâu la thì xin thường mạng.

Kiến Trung thấy Diên Táng nói hết lời liền phát cho ba ngàn lâu la. Diên Táng kéo quân ra đi, dựng một cây cờ lớn, đề mấy chữ "Hà Đông Thiết Xỉ" rồi kéo đến Phong Châu vây hãm.

Quân vào báo với Trương Công Cẩn.

Trương Công Cẩn nghĩ thầm:

- Nghe người ta đến đại ở núi Hạ Lan có tên cường khấu là Hồ Diên Táng, nay nó lại kéo quân đến đây thật là hung bạo.

Nghĩ rồi liền sai một trăm quân cung tên phục sẵn trên cửa thành, rồi bốn thân đem năm trăm quần ra giáp chiến.

Diên Táng giục ngựa đến nói lớn:

- Người phải nạp cho ta ba ngàn lạng vàng, nếu không ta phá tan thành trì, không còn một vật chi.

Công Cẩn nổi giận mắng:

- Người là bọn cường đạo, ta chưa rảnh đem quân đến diệt trừ. Hãy kéo binh về đợi ta đến trị tội, nếu còn hung hăng ta băm thây ra muôn mảnh đó.

Diên Táng xông tới đánh. Hai bên giáp chiến độ ba mươi hiệp, chưa phân thắng bại. Công Cẩn giả thua trá bại vào thành. Diên Táng đuổi theo bị phục quân bắn ra, Diên Táng thất kinh chạy dài, Công Cẩn không rượt theo, thu binh về ải.

Hồ Diên Táng bị thua không dám trở về trại, cho ngựa theo đường núi mà trốn. Lúc ấy đã vào canh một, bị lũ lâu la ở trại Thái Hành sơn bắt trời đem về nạp cho chủ trại là Mã Khôn.

Mã Khôn hỏi Diên Táng:

- Ngươi là ai?

Diên Táng nói:

- Tôi là con của Tướng quốc Hồ Diên Đình, nhân đi lạc đường bị bộ hạ của Đại vương bắt được. Xin Đại vương dung tha.

Mã Khôn nổi giận mắng:

- Ta nghe nói ngươi mới vây thành Phong Châu bị thất trận chạy lạc đến đây, sao dám dối trá như vậy?

Nói rồi truyền lâu la bỏ Diên Táng vào tù xa đặng giải về Phong Châu mà lãnh thưởng.

Trong lúc giải Diên Táng đi đường, bọn lâu la bàn với nhau

- Vả chủ trại của mình thù khích với chủ trại thứ tám, nếu cứ ngang nhiên mà đi e gặp lâu la trại ấy nó cướp mất Diên Táng thì ắt mang khốn. Chi bằng ghé nơi mé rừng mà nghỉ, rạng ngày sẽ đi cho thông thả.

Bỗng có lâu la thám thính bắt gặp, hỏi:

Người trong tù xa ấy là ai?

Lâu la nói:

- Đó là Hồ Diên Táng.

Bấy giờ trong đám lâu la có một tên cường đạo là Lý Kiến Trung lúc trước đi chơi ở Biện Lương bị phạm luật nên bị xử tù, sau đó vượt ngục trốn về nhập vào đám lâu la.

Lý Kiến Trung biết được Hồ Diên Táng bị giải về Phong Châu liền nghĩ thầm:

- Lúc mình ở trong ngục, có nghe thiên hạ đồn Hồ Diên Táng là một dũng sĩ, sao nay lại bị bắt. Thôi, để mình cứu nó ra.

Nghĩ rồi liền xách dao đến bên tù xa, nói:

- Hãy thả Diên Táng ra.

Lâu la thấy vậy thất kinh bỏ chạy. Kiến Trung phá tù xa thả Diên Táng ra.

Diễn Táng hỏi:

- Ai cứu tôi, ơn ấy rất trọng.

Lý Kiến Trung nói:

- Ta là Lý Kiến Trung, chủ trại đây...

Nói rồi hai người thuật lại sự tình. Lý Kiến Trung dắt Diễn Táng về yết kiến đại chủ. Chủ trại là Liễu Hùng Ngọc mừng ra tiếp đón.

Liễu Hùng Ngọc hỏi:

- Người đi với anh đó là ai vậy?

Kiến Trung nói:

- Con của tướng quốc, tên là Hồ Diễn Táng đó.

Liễu Hùng Ngọc nói:

- Tôi nghe tiếng đã lâu, nay lại gặp mặt, rất may mắn.

Liền hồi lâu la dọn tiệc ăn mừng.

Trong lúc ăn uống có quân vào báo:

- La Thanh đem sáu trăm lâu la đến, bảo phải nạp tiền đất.

Liễu Hùng Ngọc thấy vậy liền nói với Lý Kiến Trung:

- Xin cho tôi đem lâu la bắt sống La Thanh.

Lý Kiến Trung nói:

- Ta biết hiền đệ đủ sức bắt nó.

Liền cho hai ngàn lâu la, theo Diễn Táng xuống núi.

La Thanh nói:

- Ta đến đây mục đích bảo Liễu Hùng Ngọc nạp tiền đất nửa năm.

Diễn Táng nổi giận nói:

- Ở đây đâu phải đất của ngươi, phải trở về cho mau, nếu không ta giết chết.

La Thanh nói:

- Ngươi là đứa thất phu, sao can thiệp vào việc này.

Nói rồi giục ngựa tới đánh với Diên Táng. Đánh được năm hiệp, bị Diên Táng bắt sống đem nạp cho Lý Kiến Trung.

Lý Kiến Trung bảo:

- Hãy trói treo nó lên cây trụ rồi sau sẽ giết.

Bấy giờ lâu la chạy qua Thái Hành sơn thuật lại cho cha con Mã Khôn biết việc La Thanh đã bị Hồ Diên Táng bắt giết.

Mã Khôn nghe nói kinh hãi, liền khiến con lớn là Mã Huê đem năm trăm lâu la đến bắt Diên Táng.

Diên Táng nói với Lý Kiến Trung:

- Bọn Mã Khôn bắt tôi, xin để mai tôi sẽ lập kế bắt nó cho hả giận.

Đêm ấy Hồ Diên Táng chiêm bao thấy một đóm sáng bay vào sân trướng, vía của Diên Táng chạy theo sau, lần lần đến một chỗ sinh tốt Diên Táng bước vào, gặp một người ra rước, và nói:

- Chủ tôi chờ tướng quân đã lâu lắm.

Diên Táng hỏi:

- Chủ ngươi là ai?

Người ấy đáp:

- Hãy vào rồi sẽ biết.

Nói rồi dắt Diên Táng vào trong. Diên Táng thấy có một viên đại tướng nhìn thấy liền nói:

- Ngươi hãy ra nơi giáo trường cho ta dạy bảo.

Nói rồi liền khiến tả hữu đem ngựa và binh khí cho Diên Táng, bảo Diên Táng trở hết tài năng luyện võ.

Diên Táng nghĩ thầm:

- Có lẽ nào người này lại gặt ta đến đây để dạy võ nghệ.

Một lúc sau, Diên Táng giật mình thức dậy mới biết chiêm bao, đem câu chuyện thuật lại cho Lý Kiến Trung.

Lý Kiến Trung nói:

- Ấy là hiền đệ có phần linh hiển, nên thần giúp sức đó.

Hai người đang nói chuyện có lâu la vào báo:

- Mã Trung đem quân khiêu chiến.

Hồ Diên Táng liền lên ngựa dẫn lâu la xuống giáp chiến. Mã Huê giục ngựa tới mắng lớn:

Người mau thả La Thanh ra, nếu không ta phân thân muôn mảnh.

Diên Táng nói:

- Ta sẽ cho người chết cùng La Thanh một chỗ cho vui.

Hai người vừa đánh nhau được vài hiệp, Diên Táng đã bắt sống Mã Huê đem về nạp cho Lý Kiến Trung. Lâu la của Mã Huê chạy về báo với Mã Khôn:

- Tiểu tướng đã bị Hồ Diên Táng bắt sống rồi.

Mã Khôn thất kinh nói:

- Hồ tặc! Quả thật anh hùng.

Nói rồi liền sai con thứ là Mã Vinh ra trận. Mã Vinh đánh được vài hiệp bị Diên Táng đánh hộc máu chạy tuốt về báo với cha:

- Hồ Diên Táng tài năng xuất chúng, con đánh không lại, bị một roi hộc máu.

Mã Khôn nghe nói thất kinh, than:

- Nếu ta trừ Diên Táng không được, ắt sanh họa lớn.

Con gái Mã Khôn là Kim Đẩu thấy cha kinh sợ bước ra hỏi:

- Vì sao mà cha buồn bã như vậy?

Mã Khôn nói:

- Nay hai anh của người đánh không lại Hồ Diên Táng, đứa thì bị bắt sống, đứa bị đánh hộc máu nên cha lo lắng.

Mã Kim Đẩu nổi giận nói:

- Xin cha cho con ra bắt sống Diên Táng, báo thù cho anh con.

Mã Khôn nói:

- Hai anh của con võ nghệ cao cường mà còn thua, huống chi con là gái mà đánh sao lại?

Mã Kim Đầu nói:

- Để con dụng kỳ binh mai phục thì bắt nó như chơi.

Mã Khôn nghe con nói liền phát một ngàn lâu la, sai Mã Kim Đầu đi đánh.

Hô Diên Táng nghe có binh khiêu chiến liền lên ngựa ra trận đánh với Kim Đầu hơn ba mươi hiệp. Kim Đầu giả thua, quây ngựa chạy, dụ Diên Táng đuổi theo đến chỗ phục binh. Chẳng ngờ Diên Táng biết được âm mưu quây ngựa trở lại, rồi hai bên ai về trại nấy.

Kim Đầu về thưa với cha:

- Hô Diên Táng đáng bậc anh hùng, thông hiểu binh pháp, nên con đánh không lại.

Mã Khôn nghe nói lại càng buồn bã hơn. Xảy có quân vào báo:

- Có một đạo binh đang kéo tới, không rõ là binh nào.

Mã Khôn bèn sai người đi do thám, mới biết là quân của Mã Trung. Mã Khôn mừng rỡ vội ra rước vợ chồng Mã Trung vào rồi hỏi:

- Vợ chồng em đến chơi hay có chuyện gì?

Mã Trung đáp:

- Vì nhớ anh nên vợ chồng em đến thăm.

Mã Khôn liền hỏi lâu la dọn tiệc thết đãi. Đang ăn uống Mã Trung thấy Mã Khôn nét mặt âu lo, liền hỏi:

- Anh có việc chi mà lo buồn như vậy?

Mã Khôn thở ra, nói:

- Vì con lớn của ta là Mã Huê bị Hô Diên Táng bắt sống, chẳng biết lành dữ lẽ nào?

Mã Trung nói:

- Thôi để tôi ra sức cứu cho, chắc không hề chi đâu.

Mã Khôn nói:

- Em đừng coi thường nó mà thất bại.

Mã Trung nói:

- Em sẽ làm cho người ấy kính phục.

Ăn uống xong, hai vợ chồng Mã Trung từ tạ Mã Khôn, đem lâu la qua đánh Diên Táng.

Lời bàn:

Mọi sinh vật đều đi tìm môi trường thích nghi của nó để sống.

Xã hội loài người khi đã không thích hợp với cuộc sống chung thì sanh ra trạng thái tan rã. Xã hội nào cũng phải đáp ứng sinh hoạt của con người phong kiến, cộng đồng xã hội là phải trung quân, ái quốc con người cần một đấng minh quân để trị vì thiên hạ. Bởi vậy khi nào thiếu một minh quân là lúc ấy xã hội lỵ loạn. Đã lỵ loạn thì không tránh khỏi sanh ra thảo khấu.

Thảo khấu là trạng thái chia rẽ của một cộng đồng xã hội sống không cùng chung một lý tưởng, họ phải tự tách rời thực hiện ý muốn của mình trong lẽ sống. Bởi vậy chốn rừng núi vẫn thấy có đạo nghĩa làm người, vẫn thấy có tình đất nước dân tộc, chỉ khác có điều là họ không phục tùng chế độ cai trị đương thời mà thôi.

- o O o -